

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 745/2026
08.07.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела приказивање, прибављање и поседовање порнографског материјала и искоришћавање малолетног лица за порнографију из члана 185. став 3. у вези става 2. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Марка Радивојевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К По3 бр. 40/2025 од 28.10.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 По3 бр. 8/26 од 23.03.2026. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Марка Радивојевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К По3 бр. 40/2025 од 28.10.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 По3 бр. 8/26 од 23.03.2026. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К По3 бр. 40/2025 од 28.10.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела приказивање, прибављање и поседовање порнографског материјала и искоришћавање малолетног лица за порнографију из члана 185. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године, са роком проверавања од 4 (четири) године и истовремено је одређено да ће се у случају опозива условне осуде, сходно члану 63. КЗ, окривљеном у изречену казну затвора урачунти време проведено у притвору од 21.06.2018. године до 03.07.2018. године и време проведено на мери забране напуштања стана од 04.07.2018. године до 12.09.2019. године.

Истом пресудом, на основу члана 87. КЗ, према окривљеном је изречена мера одузимања предмета ближе наведених у изреци пресуде, а на основу члана 89-а КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране прилажења и комуникације са оштећеном, тако што му је забрањено приближавање оштећеној ББ на удаљености од 500 метара и њено даље узнемиравање, као и даља комуникација са оштећеним

усменим и писаним путем, путем телефонске и телеграфске комуникације, као и електронским путем, у трајању од 1 (једне) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде. Истовремено је одређено да се изречена мера безбедности може укинути пре истека времена за које је одређена, ако престану разлози због којих је одређена.

Ставом II исте пресуде, на основу члана 423. тачка 1. ЗКП, окривљени је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело искоришћавање рачунарске мреже или комуникације другим техничким средствима за извршење кривичних дела против полне слободе према малолетном лицу из члана 185-б став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 180. став 1. КЗ у вези члана 30. КЗ.

Окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно, посебним решењем, сходно члану 264. став 1. ЗКП, а оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак на основу члана 258. став 4. ЗКП.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 По3 бр. 8/26 од 23.03.2026. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, Посебног одељења за високотехнолошки криминал, пресуда Вишег суда у Београду К По 3 бр. 40/25 од 28.10.2025. године преиначена је у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљеном АА, због кривичног дела приказивање, прибављање и поседовање порнографског материјала и искоришћавање малолетног лица за порнографију из члана 185. став 3. у вези става 2. КЗ због које је првостепеном пресудом оглашен кривим, изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 4 (четири) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, с тим да ће се у случају опозива условне осуде, сходно члану 63. КЗ, окривљеном у изречену казну затвора урачунти време проведено у притвору од 21.06.2018. године до 03.07.2018. године, као и време проведено у режиму мере забране напуштања стана од 04.07.2018. године до 12.09.2019. године, док су жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду у осталом делу, као и жалба окривљеног АА – адвоката Марка Радивојевића у целини, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Марко Радивојевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 84, члана 153. став 3, члана 163, те члана 237. став 1, 2. и 3. ЗКП, с тим што из образложења произилази да указује и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да побијане пресуде укине.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је донео одлуку као у изреци, налазећи да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1.) до 3.) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим - другостепеним судом.

Бранилац окривљеног у уводу поднетог захтева, као разлог подношења, истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1.) ЗКП у вези члана 84, члана 153. став 3, члана 163. и члана 237. став 1, 2. и 3. ЗКП, те дакле не наводи ниједну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца због повреде закона.

У образложењу захтева, бранилац истиче да је правноснажна пресуда неразумљива, противречна самој себи и разлозима пресуде, те да постоји знатна противречност између онога што се наводи у изреци пресуде са образложењем пресуде, којим наводима указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11.) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, у образложењу захтева, бранилац истиче да је Виши суд у Београду само извршио читање изведених доказа и да је одбио предлог одбране да се из списка предмета изузму незаконити докази и закључио главни претрес, којим наводима се указује на повреду члана 395. ЗКП. Бранилац у захтеву указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду члана 440. ЗКП истицањем да спорне фотографије и преписка нису прибављене са електронске опреме која је одузета од окривљеног, већ на тај начин што су полицијски службеници сликали компјутер и „Facebook“ налог, да у конкретном случају доказ у погледу вештачења уређаја за аутоматску обраду података и опреме који су одузети од окривљеног није никад обављен, те да није јасно са ког уређаја су прикупљени подаци који су предмет кривичног дела. Истим захтевом указује се и на повреду члана 462. став 3. ЗКП истицањем да првостепени суд у поновљеном поступку није предузео ниједну радњу у погледу отклањања битних повреда поступка из претходно укинуте пресуде, при чему ни образложење пресуде након поновљеног поступка није мењано, и полемисе се са образложењима изнетим у нижестепеним пресудама.

Како све наведене повреде закона у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, имајући у виду да ни у уводу, а ни у образложењу захтева бранилац не указује ни на једну повреду из члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни суд закон за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић